

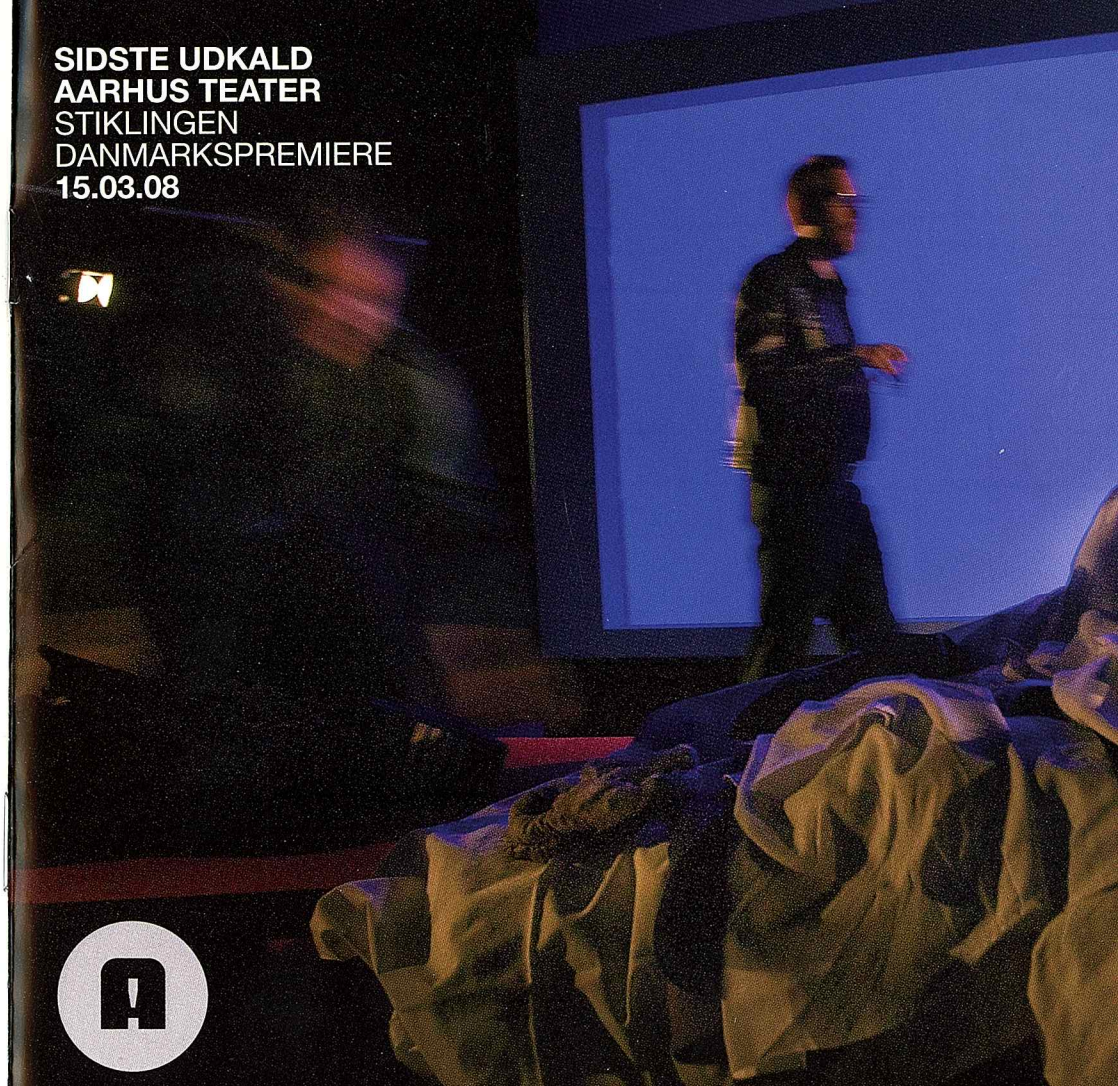

TEATERKONCERT **BEACH BOYS**

AARHUS TEATER
STORE SCENE
09.05.08-14.06.08
Billetter tlf. 7021 3021
www.arhusteater.dk

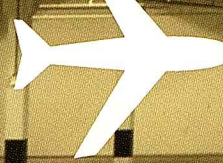
Iscenesættelse **Nikolaj Cederholm** Musikalske arrangementer **Brdr. Hellemann**
Kapelmaster **Jens Hellemann** Scenografi **Kim Witzel** Kostumedesign **Anja Vang Kragh**
Koreografi **Anja Gaardbo** Flyveinstruktion **Brendan Shelper**
Medvirkende **Jimmy Jørgensen // Sara Grabow // Bjarne Henriksen // Anne Sofie Byder**
Sandra Yi Sencindiver // Mark Linn // Jacob Madsen Kvols // Martin Greis // Kendra Lou
Orkester **Lars Vissing // Kristian Fogh // Jens Hellemann/Søren Bigum**
Boi Holm // Jesper Andersen // Henrik Møller

SIDSTE UDKALD
AARHUS TEATER
STIKLINGEN
DANMARKSPREMIERE
15.03.08

SIDSTE UDKALD

"I nat har jeg fået en vild idé til en film i dette hotel. Man ser lutter mærkelige mennesker, der hele tiden opfinder nye identiteter til sig selv, som om denne bar var en Blue Box. Der sker aldrig-før-sete, paradoksale ting, men alligevel er det, som om der fandtes udtalte regler mel-

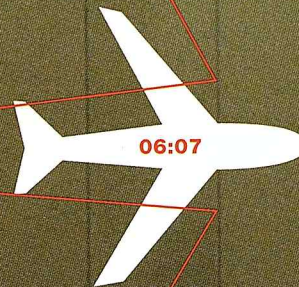
lem dem. Og i den sidste indstilling ser man så på en af hotellets arrangementstavler "Killer Kongres. Deltagerne mødes i baren. Medbring deres nyeste identiteter. Testpersonale forefindes". Idéen er: det gælder ikke om at finde gerningsmanden, men derimod offeret."

SIDSTE UDKALD

Den der har fået idéen er bartender på et lufthavnshotel. En af hendes stamkunder er forfatter. Han kommer, når den sidste maskine er gået, går når det første fly letter og befinder sig tilsyneladende fint på dette ikke-sted: "Jeg vil ikke mere have noget med omverdenen at gøre, den trætter mig. Jeg søger den fuldkomne tomhed og udskiftelighed. En global eksistens, om De vil... Jeg vil ganske enkelt glemme og samtidig have det lidt sjovt. Desuden elsker jeg eksperimentet, fiktionernes leg."

Fra sin faste plads har han udsigt til alle de rejsende og i hans øjne forvandler de sig til karaktererne i det nye filmanuskript, som han kæmper med at skrive. Men han kan ikke få sin historie til at hænge sammen. Den tager flere retninger på én gang og udvikler sig i det absurde. Forviklinger og forvekslinger ender i lutter løse ender og karaktererne går deres egne veje, gør oprør, forsvinder eller forlader ham. Til sidst bliver han selv opslugt af sin historie.

SIDSTE UDKALD er skrevet af den unge tyske dramatiker Albert Ostermaier. Det havde urpremiere i 2002 på Burg Theater i Wien i en iscenesættelse af Andrea Breth. Med opførelsen på Aarhus Theater får stykket Danmarkspremiere.

08:09

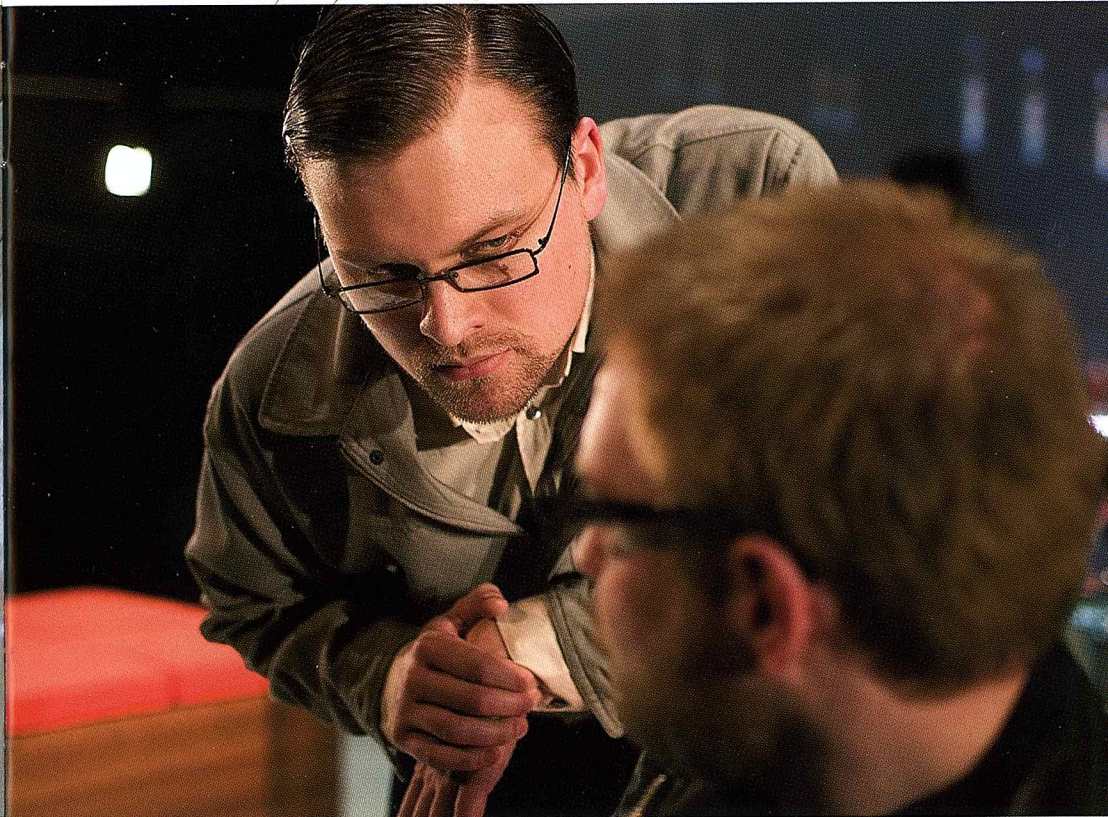
Anders Heinrichsen

10:11

Marie Dalsgaard · Anders Heinrichsen

Anders Volpert Momme · Kenneth Andersson

VI LEVER ALLE I 'SIDSTE UDKALDS ØJEBLIKKE'

- samtale med instruktør Mikkel Flyvholm

Af Louise Rahr Knudsen

*Hvad fascinerer dig ved **Sidste udkald**?*

Det er en dom over det moderne menneske og dets manglende evne til at elske. Alle figurerne i stykket dyrker deres jagt på lykken og den personlige succes: økonomisk, kunstnerisk eller seksuelt. De har alle et personligt projekt, der gør, at de har meget svært ved at leve sammen i parforhold. De stræber hele tiden efter noget mere, en anden, mindre hverdagsagtig lykke. Jeg tror, vi kan nikke genkendende til den måde, hvorpå vi pacer og stresser os selv frem for at få en eller form for succes. Det er vor tids sygdom. Vi kan ikke sidde stille og nøjes med det middelmådige, og vi bliver aldrig tilfredse. Det, som materialet vil fortælle os, er, at vi bliver nødt til at tage den med ro, hvis vi stadig vil kunne leve sammen side om side. Vi ødelægger hinanden i jagten på succes.

*Du har beskrevet handlingen i manuskriptet som '**American Psycho møder Kafka**'. Er det noget, du kan uddybe?*

Hovedpersonen, Leo, hvirvles ind i en gåde, hvor man må prøve at finde ud af, hvad der er op og ned. Samtidig færdes han i et ubarmhjertigt og koldt miljø, hvor kærligheden ikke eksisterer, og hvor man ødelægger hinanden på de mest bestialske måder. Det er *American Psycho* i en moderne business verden, hvor penge ikke er noget problem. En verden, hvor vi kun lever ved at udfordre hinanden og os selv i sexlege eller ved at leve på kanten af en forbryderverden for at kunne mærke en eller anden puls og slippe for at kede sig over familielivet.

12:13

Samtidig er det et kaffask-univers, hvor figurerne fortæller historier og forestiller sig ting om hinanden. De er ekstremt mistroiske og paranoide og prøver at dække sig ind via historierne, der så lige pludselig bliver til virkelighed. Man kan aldrig vide sig sikker på, hvad de mennesker, man taler med, har af planer med én. Fiktionen bliver til virkelighed, og de bliver indhentet af deres eget liv - det barske, moderne, kolde liv, hvor det nære og det varme ikke eksisterer.

*Titlen på forestillingen **Sidste udkald** henviser naturligvis til flyets afgang, men det kunne også tænkes at symbolisere den form for desperation, som de tilstedeværende i lufthavnen lever deres liv med. Er det en dobbelthed du kan nikke genkende til?*

Det er typisk os mennesker, at vi vil have det hele med. Alle vil have en eller anden form for succes, og derfor har vi enormt travlt. Vi lever alle i 'sidste udkalds øjeblikke'. Alt, hvad du overhovedet kommer i nærheden af, skal du bruge, smage på, benytte og konsumere i det hele taget. Man kan blive, gøre og være, lige hvem man vil, og den verden har vi sindssygt svært ved at navigere i. Jeg tror, det er det, Ostermaier er blevet enormt vred over i forhold til vor samtid. Der er ingen moral længere, alt handler om os selv og vores egen succes. Det er også derfor, der til sidst i forestillingen opstår, hvad man kunne kalde en kaffask centrifuge, hvor vi ikke længere ved, hvad der er op og ned.

14:15

Kenneth Andersson · Anne Gry Henningsen

FLUGTEN FRA EGET LIV

- samtale med skuespillerelev Kenneth Andersson

Af Louise Rahr Knudsen

Hvilken rolle spiller du i forestillingen?

Jeg spiller Leo, en tidligere manuskriptforfatter / flykaprer / indsat. Han har engang forsøgt at kapre et fly, men det gik galt, og han blev stoppet allerede ved metaldetektorerne. Derfor har han siddet nogle år i fængsel. I den periode er han blevet bange for virkeligheden, og han fortsætter nu sin indespærring på lufthavnshoteller. Han tager fra det ene lufthavnshotel til det andet. Lige så snart det bliver for meget, tager han et fly videre. Han har en kone, Tita, som han har med alle steder på sine rejser. Men hun er begyndt at blive en klods om benet, for han søger en udskiftning og en frihed i sin hverdag og vil kunne kappe alle forbindelser, hvis han skulle få lyst til det. Men han tøver. Måske elsker han hende for meget, og måske er han parat til livet ude i virkeligheden.

Hvordan føles det at være så tæt på at være færdiguddannet skuespiller?

Det er en blandet følelse, og det er måske også det forestillingen i virkeligheden handler om: den her virkelighedsangst. Det, der er på den anden side, hvor man i fire år har vidst sig sikker og vidst hvad man skulle lave. Pludselig skal man tage vare på sit eget liv på en helt anden måde. Det glæder jeg mig meget til – at få lov til at bestemme selv. Men samtidig skal man jo ud og kæmpe. Man skal ud og søge jobs, og måske der ikke er nogen at få. I forhold til stemningen på holdet, er vi faldet til ro her på det sidste år. Folk er klar over, at det er den sidste opgave, og at vi snart ikke skal ses mere. Det giver en form for samletthed, et godt miljø at arbejde i og en større tolerance overfor alle på holdet

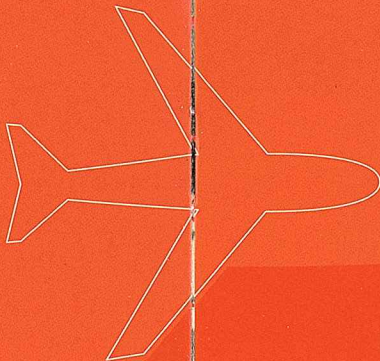

Hvad er fremtidsudsigterne for en nyuddannet skuespiller fra Skuespillerskolen fra Aarhus Teater, og hvilke forhåbninger gør du dig for fremtiden?

Hvis man ser på de sidste årgange, så har stort set alle jo fået noget at lave. Jeg kunne godt tænke mig at prøve noget mere inden for filmgenren, og derfor er det jo fantastisk med *Sidste udkald*, fordi den ligger så tæt op af netop det medie. Jeg håber, at jeg i fremtiden har nok arbejde til at leve af det, men ikke så meget at det bliver for stresset. Der vil forhåbentlig være en god harmoni i det, jeg laver, samtidig med at jeg vil få lov til at lave nogle forskellige ting. Jeg kunne godt tænke mig en fast kontrakt med et teater lige når jeg kommer ud, for at 'få et trin mere på stigen', inden virkeligheden banker på.

Hvilke overvejelser har du gjort dig om at vælge skuespillet som levevej?

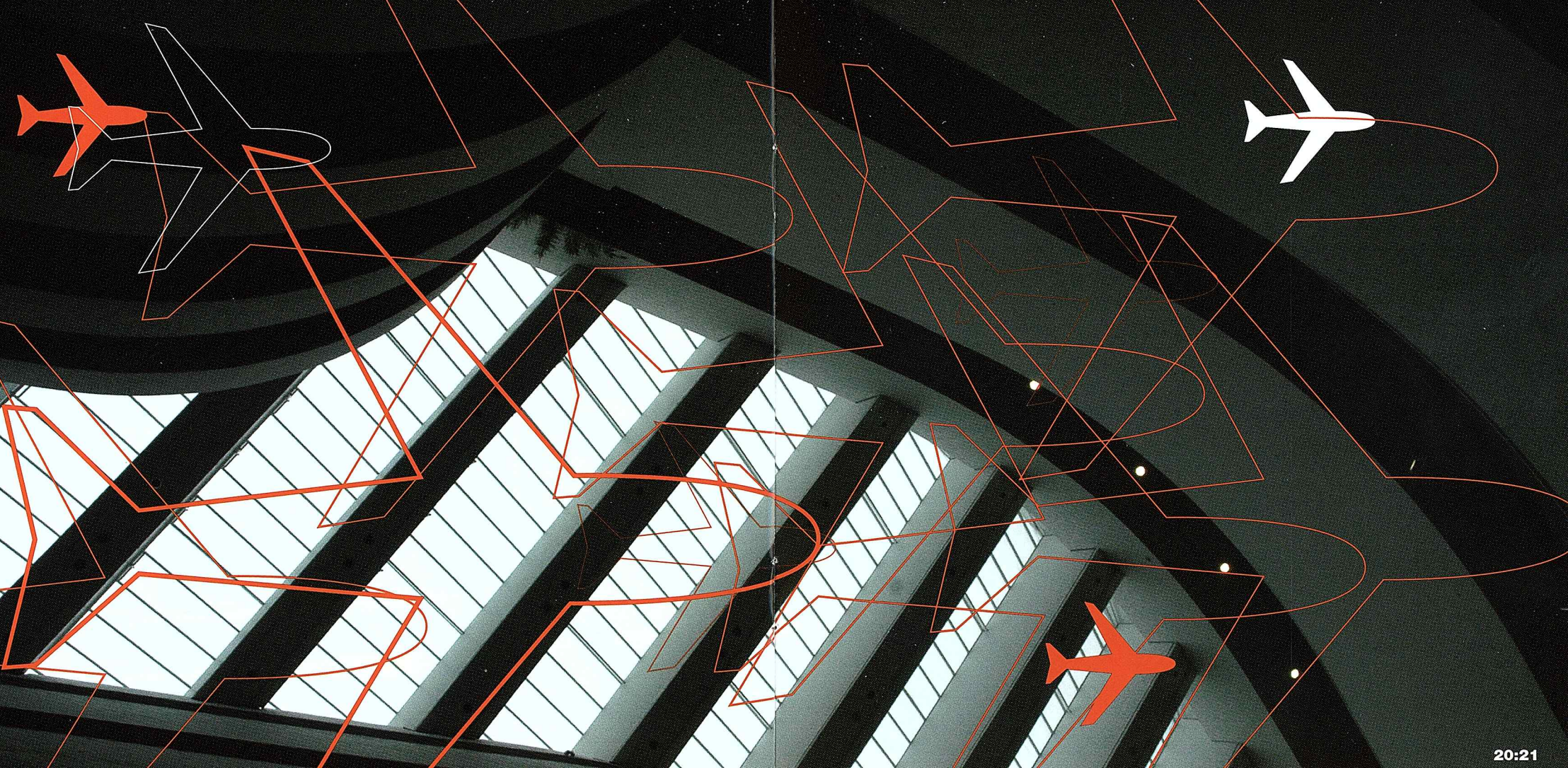
Det er på mange måder lidt tilfældigt. Inden jeg kom ind her, gik jeg tre år på en privat teaterskole. Jeg tror egentlig ikke, jeg tænkte mig om, da jeg startede. Jeg var lige begyndt i 1.G, da jeg kom ind på den skole, og jeg kan huske en samtale med rektor om, hvor usikker en levevej teatret er. Alligevel valgte jeg at bruge 100.000 kr. på en privat uddannelse. Jeg ved ikke, om jeg havde siddet her i dag, hvis ikke jeg havde valgt den uddannelse. Og nu går det jo meget godt.

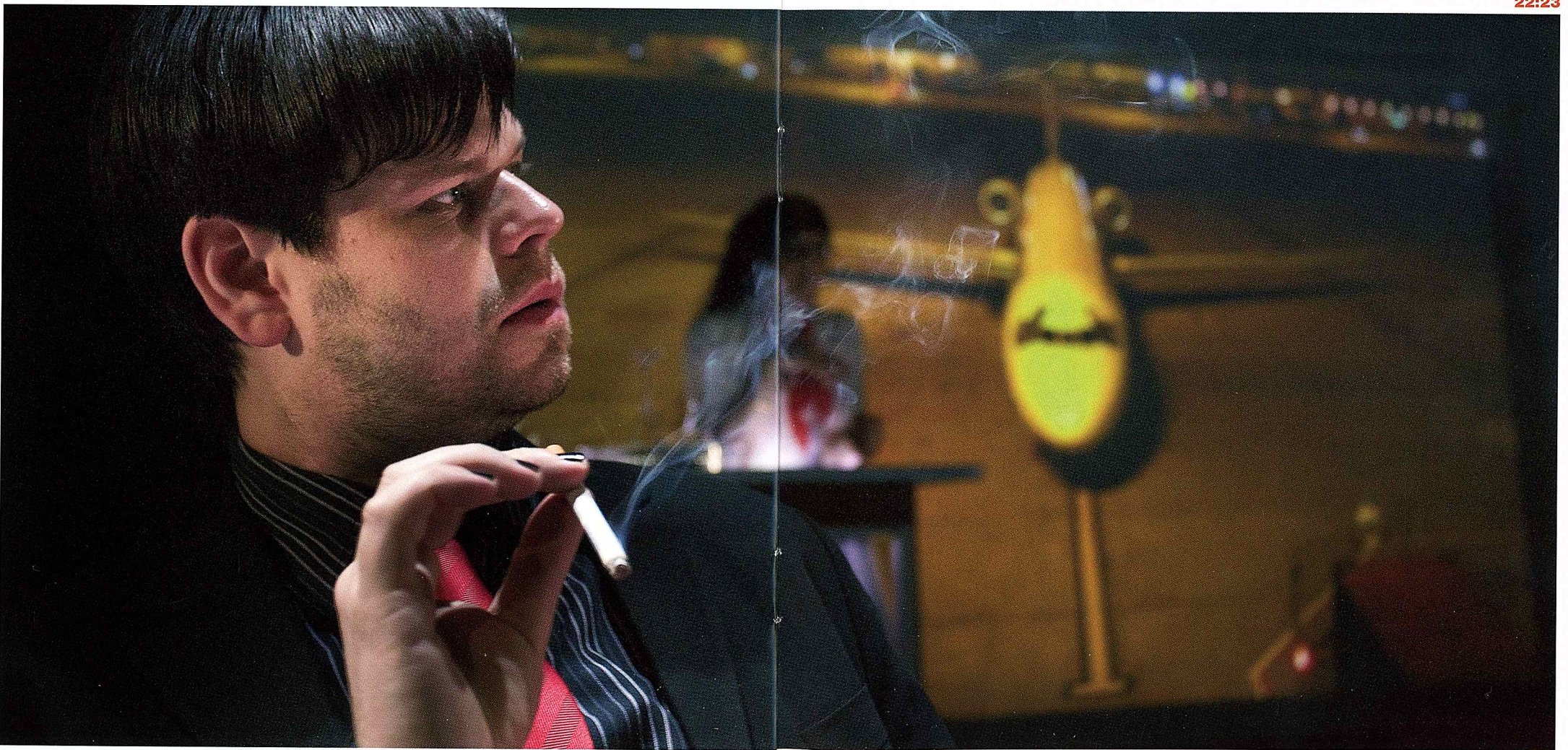

18:19

Ida Marie Rasmussen

SIDSTE UDKALD
Af **ALBERT OSTERMAIER**

Isenesættelse
MIKKEL FLYVHOLM
EVA JØRGENSEN

Scenografi
LISBETH BURIAN

Oversættelse
NINA DAVIDSEN
JENS BILLE

Lysdesign
EGIL BARCLAY HØGENNI
HANSEN

Lyd
CASPAR RAVN

Video/dias
Egil Barclay Høgeni Hansen
Lisbeth Burian
Chessnut

Leo
KENNETH ANDERSSON

Serge
Alan
Betjent
ANDERS HEINRICHSEN

Tita
NINA MARIE BIRK

Mono
Richard
ANDERS VØLPERT MOMME

Sona
Betjent
MARIE DALSGAARD

Ruiz
Claudio
NIKOLAJ KROGH MINEKA

Uma
Betjent
IDA MARIE RASMUSSEN

Nassa
Bartender
ANNE GRY HENNINGSEN

PRODUKTIONSTEAM

Forestillingsleder
Allan Lauridsen
Scenen
Jan Holm Nielsen
Sufflør
Hanne Wolff Clausen

Marketing
Mette Frandsen

Frisør
Britta Høxbro
Skuespillerrepræsentant
Nikolaj Krogh Mineka

Malersal
Ruth Grønberg

Skræddersal
Bente Tarp

Smed/snedker
Bent Sørensen

Rekvisitor
Viggo Bay

Afvikling lyd/lys
Jesper Uglisøe Christensen

Påklæder
Louise Daa

Danmarkspremiere
Aarhus Teater
Stiklingen 15.03.08

Forlag
Nordiska ApS

Programredaktion
Trine Holm Thomsen
Agnete Krogh
Louise Rahr Knudsen

Foto fra afsluttende prøver
Jan Jul

Program layout
Jørn Moesgård as

Tryk
EJ Graphic A/S

Skuespillerskolen ved
Aarhus Teater

Rektor
Eva Jørgensen

Sekretær
Margrethe Manley

Tak til
Margrethe Manley
Fidel's Cocktailbar
Tirstrup Lufthavn

HOVEDSPONSORER

BYEN & BRYGGERIET
www.ceres.dk

www.danskebank.dk

Skandinavisk
Tobakskompagni

www.st.dk

MEDIEPARTNER

www.jp.dk

EVENTSPONSOR

Søren Jensen
Rådgivende Ingeniørfirma
www.sj.dk

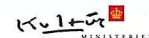
WEBSPONSOR

www.aarhusteater.dk
udvikles i samarbejde med

AARHUS TEATERS ERHVERVSKLUB

A/S Panda VVS
DeLaCour Advokatfirma
EJ Graphic A/S
Elna og Erik Mariagers Fond
Jyske Bank
Jørn Moesgård as
KPMG
Lindpro
Malermester Erik Dalsgaard A/S
Mangaard Travel Group
Martin Professional A/S
MetroXpress
Morsø Sparekasse
Nordea
Novicell ApS
Nykredit
Post Danmark A/S
Schouw & Co.
Spar Nord
Sparbank
Sparekassen Østjylland
Svend Andresen A/S
Where2go
Aarhus Lokalbank
Århus Stiftstidende
Århus Oliefabriks Fond
for Almene Formål

Aarhus Teater er støttet af Kulturministeriet

KÆRLIGHEDENS FRYGTelige LOGIK

Af **Georg Diez** (uddrag)

Den er mørk, dramatikeren Albert Ostermaiers teaterverden, mørk og med mellemrum gennemskåret af skarpe lyn. Et koldt kosmos oplyst af ild, som menneskene søger at varme sig ved, også selv om de dermed risikerer at brænde op. De figurer, der vandrer gennem denne senmoderne ødemark, ser ud som de mennesker, der også befolker lufthavnene, hotellobbyerne og natklubberne i vores årtusindskifteverden. Man synes, man har set dem før, og dog er de slettede fra vores hukommelse, forsvundne, tabte: udviskede figurer som mønstre på vores erindringsnegativ. De er designermennesker i en kunstig verden. Mennesker, (...) der er fuldstændig programmerede, mennesker med en lille fejl i systemet, der kan have fatale konsekvenser. De lider alle af noget, der har sit udspring i deres hjerter – døden skræmmer dem ikke, tværtimod lader døden til at være det, de stoler mest på, en hemmelig ven, en kammerat på en rejse med et uvist mål. Nej, det, der skræmmer disse mennesker, det, der får dem til at lide, og som de flygter fra, er kærligheden. Og for den, der bliver inficeret med den, får det i de fleste tilfælde et dødeligt resultat. Albert Ostermaiers stykker er sygdomsbeskrivelser fra en kærlighedstræt tid.

Og hypokonderen er denne tids repræsentant. I en offentlighed, der lider af fantomsmerter, hvis symptomer er hysteri, kommunikationsoverophedning og forstoppelse, trænger noget sådan uundgåeligt også ind i det private. (...) Apoteket bliver den sidste udvej som regulering af de personlige forventninger til lykken. Medicinlaboratoriet og lufthavnen er nøglesteder for vores tid, og kemi og bevægelse er nutidens to grundsubstanser, som Ostermaier (...) underkaster en nøjagtig analyse. Han søger den formel, der styrer disse menneskers liv. Mennesker,

KÆRLIGHEDENS FRYGTelige LOGIK

der søger det seneste "kick", mennesker, der kun lever i andre menneskers hjerter, øjne og fravær, mennesker, der mangler noget, der presser sig selv, der ødelægger sig selv. Mennesker, der kun ønsker at glemme, og som har opbygget et håbløst evighedskommunikationssamfund som deres sidste skjulested. Det er mennesker, der alle ønsker at slippe fri for noget, mennesker, der vil genopfinde sig selv, mennesker, der ønsker at vaske sig rene. Mennesker uden jordforbindelse. Lufthavnen er disse globaliseringsbeboeres urværk, vor tids hjertemuskel, der pumper mennesker igennem og udstøder verden – en lille irritation, en menneskelig fejl, og alt i dette lukkede system bryder sammen.

Med en nyekspressionistisk sprogfurore borer digteren Ostermaier sig i sine digte og dramatiske monologer, som for eksempel *Erreger*, ned i de dybere lag i nutidens tale, tanker og følelser, hvilket til tider fører ham ud til logikkens grænser og giver plads til et delirium af associationer. Dette sproglige vod af bly lægger han i sine mere "lavvandede" og forgrenede nutidspanoramaer *Sidste ud kald* og *99 Grad* til side, selv om disse stykker har det samme gådepotentiale og de samme løse ender som Ostermaiers koncentrerede monologer. Det udtryksfulde i Ostermaiers digt lægger sig i disse to tekster omkring de enkelte figurer og fører til de komplicerede systemer af illusioner, som disse stykker handler om. Og af disse illusionssystemer er det mest forførende og fatale måske kærligheden. Og gåden er disse stykkers puls, deres rytme, deres sound – gåden, der ikke er der for at blive løst. Det drejer sig i langt højere grad om gåden som ånden i en tid, der kan forklare alt og dermed mister sig selv mere og mere. Det handler om paranoia som en grundstemning i en globaliseret nutid, og det handler om placebo for lykken og de spil, mennesker spiller, når de er nået til slutningen af deres længsler. En forsøgsordning.

Albert Ostermaier trækker hermed på vor tids forråd af billeder, på vor billedverdens reserver af historier og myter. Han komprimerer virkeligheden og digter

32:33

den om til klichebilleder: Alt er kunstigt i denne verden, stederne, historierne, minderne, følelserne, længslen, kærligheden. Kommunikation og transport bestemmer tempoet i en verden, der har fundet sin sidste metafor i en lufthavns-terminal: måske et sidste stadie, som ordet antyder. (...) Altså verden som en lufthavn, der ikke kun er udgangspunkt og endepunkt for rejser, men også en sluse mellem det offentlige og det private, et krydspunkt for verdensomspændende forandringer, en ventil for livssyn og samtidig en opbevaringsplads for ulevet liv. Et laboratorium for det uniforme, for forbrug, underholdning, ekstravagance og nødvendighed. Et kæmpe shopping mall, et sted, der på samme tid er hospital, kirke, ventesal og hjemsendelsessted (...)

Baren i lufthavnshotellets lobby virker som en slags centrum og acceleration-skernen for dette undergangsstykke, hvor en telefon konstant ringer et eller andet sted. Egentlig styrer mobiltelefonerne disse figurers liv, lige som film styrer deres forestillingsverdener – hvilket fører til, at for eksempel Richard som fotograf bliver belejret af billederne i sit hoved. (...) Eller Leo, der ønsker at blive en del af og forsvinde ind i den fiktion, han selv har skabt. De er egentlig alle som Sergej, en lejemorder med udløbsdato – de er alle på samme tid gerningsmand og offer, hvilket på en fiks måde gør skyldsspørgsmålet overflødigt. (...)

Uden skyld er kun de, som kærligheden har skånet, de ensomme, de udstødte, de glemte. Til disse hører også bartenderen, der i sin egenskab af kriminalistisk samlingspunkt næsten fremstår som en slags spilleder. "Det, det gælder om", siger hun på et tidspunkt, "er ikke at finde gerningsmanden, men offeret". Kærlighedens sære logik.

Georg Diez: *Die furchtbare Logik der Liebe* i: Albert Ostermaier: *Letzter Aufruf, 99 Grad, Stücke und Materialien*, edition suhrkamp theater, 2002 s. 160-164. Overs. Astrid Gravsholt.

